

πεινασμένοι καὶ γυμνοί. ἡ διοίκησις ἀδικοῦσι. καὶ ἔρως τροφῶν ἀπὸ τοῦ πολίτου γίνεται ἀναπόδλητος. ἔρως τροφῶν μόνον. διότι ἦτον τὸ ἀναγκαϊότατον, καὶ ἀντέδωκαν εἰς τὰ πατριωτικὰ τοῦ αἰσθήματα νὰ ἐξοδεύσῃ, ὥς διέταπτε ἡ ἀντιπatriωτικὴ διαταγὴ τῆς διοικήσεως, γὰρ ἐν τῷ φρουρίῳ ταῦν αἱ, τὸ ἐποίησαν καὶ αὐτὸ ἐξ ἰδίων ἀπεταμηνύθει διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀνάγκην πολέμου. γνωρίζων ὁ Γρίδας, ὅτι, ὅσα φροῖρια ἔχασαν εἰς Ἕλληνας ἀπὸ τὴν πείναν τὰ ἔχασαν, ἀγκαλὰ καὶ ἔχυσαν αἵματα πολύτιμα δι' αὐτὰ. Οἱ πολῖται δικαίως ἐπαραπονοῦντο εἰς τὸν κέσμον διὰ τὸν ἔρως, ἀλλ' ἠγγίζον τὰς αἰτίας. Οἱ σπουδάρχαι ἀπέτυχον κατὰ τοῦτο· ἐρέθιζαν ἔρως τὸν λαόν, διότι ἔτρωγον ὁ σπαρτιάτης γυμνός, πῆνηγμένος, πεινασμένος καὶ μετὰ τὴν καὶ χήρας ἀπὸ τὸ γάλα καὶ πρόβατον τὸν λαόν. οἱ δὲ δίκαιον νὰ μὴ ἐγκρίνεται ἡ ἰδιοκτησία τῶν λαῶν. διὰ τοῦτο νὰ μὴ πεινᾷ καὶ οἱ αὐτὸν τὸν λαόν. ἀκτησίαν φονεύμενος Ἕλληνας. εἰ, ὅλον τὸν λαόν, ἔχει ὁ σπαρτιάτης καὶ τὴν τροφὴν του, καὶ αὐτὸς λείπει μίαν ἡμέραν, κατὰ ἀτυχίαν, ἀποστατῶν καὶ ἀρπάζουν χωρὶς νὰ παιδεύθωσιν ἀπὸ τὸν βασιλέα διὰ τοῦτο, αὐ καὶ ἵνα τακτοποιημένον τὸ σπαρτιάτικόν. Οἱ σπουδάρχαι μόνον θέλουν τὸν Ἕλληνα ἀναίσθητον, αἰτύραναι!

Ο Κωλοκοτρώνης νομίζει τελειομένην τὴν μηχανὴν, καὶ θέλει τὸ Παλαμῆρι μὲ δωροδοκίαν, ἀπὸ τὸν ἀγαθὸν πατριώτην, μόλις ἀπὸ τὸ σπαρτιάτικόν ἐπιδρέψαντα καταματωμένοι, τὴν συγγενὴ του Στρά. Γρίδα, Κ. Γιαννάκη Λάμπρου. ὁ κόσμος ἐπληροφόρηθη ὅτι, ὁ Γρίδας δὲν ὑπόκτενε ἐπὶ ματαίῳ. ἀπέδειξε τὴν ἀλήθειαν ἐνταῦθα καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἐχθρούς τῆς Ρώμης φιλοφροσύνην του.

Διαιρέσιν, πάλιν φωνάζει τὸ σπουδαρχικόν πνεῦμα, διαιρέσιν. ἡ Ἀντικυβέρνησις ὀρχεται ἐκ

Πόρου ἀνευ πόρου, καὶ ἀφίει τὴν καθέδραν τῶν ἄλλων σπουδάρχων ἀντὶ νὰ οἰκονομήσῃ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀδικημένων σπαρτιάτῶν, ἀντὶ νὰ φυλάξῃ τὴν οὐσίαν τῆς φιλοσοφίας, ὥς μὴ τῇ τοῦ ἔθνους.

Διαιρεῖται αὐτὴ ἡ ἰδία εἰς δύο, καὶ ἴσως χωρὶς νὰ θέλῃ συνδράμει εἰς τὸ πνεῦμα τῆς διαιρέσεως. ὑπόσχενται τὰ δύο μέρη αὐτῆς εὐνοίαν χωρὶς τὴν τῶν φρουράρχων. καὶ νὰ αὐξήσουν τὰς ἀξίας τοῦ ἐνὸς μὲ ἀφαίρεσιν τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ διαιρέσις ἐτελεσφόρησεν. ἡ εὐνοικὴ μερὶς τοῦ Γρίδα ὑπόσχεται πολλὰ, καὶ ζητεῖ ἐν μέλει αὐτῇ τῆς μερίδος ἐκδίκησιν κατὰ τὸν κλέπτειν τῆς νοταρικής ἰδιοκτησίας.

Η. συνέχεια εἰς τὸ πρὸς φόλ.

Καὶ ποῦντα εἰσελθόντες οἱ Κυβερνῆται Γεώργιος Κωλοκοτρώνης, Αναγνώστης εἰκονόμου, καὶ Γεώργιος Κωλοκοτρώνης, δὲ νὰ πρὸς τὸν λαόν. εἰς τὸν λαόν, διὰ τὸ ὅτι οἱ σπασαίονται οἱ συμποσπασαίοντες διὰ τὸ ὑποκείμενόν του. Αἰσθητικὴ ἀποδίδεται εἰς τὴν οὐδέκειαν τῶν προκρίτικῶν νοῶν, οἱ ἑποῖσι περιέμενον τὴν ἡγεμονικὴν συγκατάθεσιν τῶν ἐν Πόρῳ. Περὶ τοῦτο ἄλλοτε ἴσως θέλει ὁμιλήσωμεν.

Ἀνέκδοτα

Δύο Ἕλληνες ἔρχονται ἀπὸ τὰ ξένα, ὑπάγουσιν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Κυβερνήτου, ἴσως μὲ τὴν πίδα τεῦ νὰ ἀπολύσῃσιν καὶ παχυρὰν ὑπουργίαν. ὁ Κυβερνήτης τοὺς ἐρωτᾷ πόσων χρόνων εἶναι ἡ διατριβή σας εἰς τὴν Ἑλλάδα; τῶρα ἦλθαμεν, αὐτοὶ ἀπεκρίθησαν, τέλος πάντων, τοὺς λέγει, ἐμίθετε νὰ ὁμιλήσῃτε ἑλληνικῶς;

Εἷς σημαντικὸς Σπαρτιάτης, γίνεται πολὺ τελλὴς ἐσιάτωρ τοῦ Κυβερνήτου φθάσει ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. τὸν προσκαλεῖ. ὁ Κυβερνήτης, τὸν ἀποκρίνεται. Κυρίε, παιδεύθεν ἐμίσσησιν τα συμποσπασαίοντες, καὶ ἐφορᾶν τὴν μοχλὸς πιν.

ὅστις προτίμαν τὴν ἀλήθειαν
Αἰ. 5.

Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ διαλόγου. Πρὸς τὸ προσκλῆ, ἡ παρῶσα κατῆλθαι εἶπε
Δ. Ἡ προσκυποῦσα μὲν ἔλειπε ἀέμνη εἰς τὸ πρὸς τὸν καταστραφέντον ἀρρεσ' αὖ, ὅστις ἐπιοκῶ
ἐντελὲς τῆς ρητορείας σου. Παρίστειται καὶ ἡ μὲν εἰς τὴν οἱ Μακεδόνες, οἱ Ῥωμαῖοι, οἱ
τὸν Τιμολέοντα.

ΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

„ Σὲ προσελθὼν καὶ σῶσ' τὴν πατρίδα μου,
ὥς ἄλλοτ' ἔσσω εἰς τὴν Σικελίαν. Σὲ προσκα-
λῶ εἰς ἔργον πολὺ βαρύτερον τοῦ ἔργου μου, διό-
τι οὗτε ἡ ἀγωγὴ σου ἐχρημάτισεν ὁμοίᾳ τῆς ἀγω-
γῆς μου, οὗτ' ἡ πατρίς μου σήμερον ἐκκλίνει τὴν
τότε Σικελίαν. Εὐρὺ ἀντρίψαν παιδοῦσιν εἰς
πόλιν ἐλευθέρην, εἰς σὲ ἐξανατίνκας αἱ κοινὰ τῆς
Ἑλλάδος δυσυχίαι, τῶρα πρῶτον συγχωροῦν καὶ
φανερῶσαι; ὅσον ἔρωτα ἐλευθερίας ἔτρεφεν ἔως
τώρα ἡ ψυχὴ σου. Τῆς Σικελίας, ἔπου ἐξήλθην
εὐρὺ, ἀν καὶ φθαρμένοι ἀπὸ δολιχῶν καὶ ἐξα-
γυμνήμενοι ἀπὸ πολέμου, ἐμφροδίου καὶ ξένου, ἡ
φθορὰ δὲν ἴτο πεπαλαιωμένη καὶ ἀνίατος πληγὴ.
Αἱ Συρακοῦσαι ἦσαν πόλεις Ἑλληνικαί, κ' ἔτρωξεν
ἀκόμη εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὄχι ἐλίγου ἀνδρίας
καὶ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς προὔμας Ἑλληναις, οἵ ποτε μὲν
ἐδοήθησαν καὶ τοῦ σῶσαι ἀπὸ τῆς τυραννίας.

Τὰς κοίτας ἐμὰς καὶ τοῦ πατρὶδος, ἐλευθερίας

ἡ δὲ προσκλήσ, ἢ παροῦσα κατὰ τὰς εἰρη-
 νικὰς συνστάσεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ὅταν ἐπισημα-
 νομένη ᾖ, τότε οἱ Μακεδόνες, οἱ Ρωμαῖοι, οἱ
 Ἕλληνες, καὶ τελευταῖον τὸ σάπρον καὶ
 φθαρτὸν τοῦ κόσμου, ὃν ἀπὸ τοῦ λαοῦ
 τοῦ αἰῶνος βλάπτει, τὸν πνευματικόν αὐ-
 τῶν ὁμοῦς νὰ τοὺς δημιουργήσῃ, καὶ
 νὰ τοὺς γνήσια τὸν ἀριθμὸν τῶν χριστῶν πο-
 λίσιν, ἀπὸ τοῦ πληροφορήτης, ὅτι ἄλλον σκο-
 πόν δὲν ἔχεις παρά τὴν ἐυλαμονίαν αὐτοῦ. Βλέ-
 πεις, εἰς πόσον βαθὺν ἀγῶνα σὲ ἀνακαλύβω.
 Βλέπεις πρὸς μακρὸν χάριον ἀνίσχεται ἑμπρός
 δένειν, ἀλλὰ καὶ ἠρόξασαι θέλεις εἰσελθεῖν ἀνωτέρω
 τῆς δόξης μου, ἢ ἀδύναται κοίμως τὸν ἀγῶνα,
 ἀντρέξας τι χάριον γυναικὸς ἀπὸ πάσης ἄλλης
 ἐπιθυμίαν, πλὴν τῆς ἐπιθυμίας νὰ σώσῃς
 τὴν Ελλάδα· βάλε προσέτι εἰς τὸν κόπον σου
 καὶ τίποτε ἔχεις θεατὰς, καὶ ποῦ θέλουν εἰσ-
 θεοὶ κρίταί σου. Ὡς ἡ φωτισμένη Εὐρώπη ἔσ-
 πε τοὺς ὀρθολογισμοὺς τῆς ἀπάνου σου, καὶ ἡ παροῦ-
 σα γενεὰ σὲ θεωρεῖ παλαιότερα μὲ τὴν ἀνομιάν,
 καὶ προσμένει τὸ τέλος τῆς πάλης, διὰ νὰ κρίνῃ
 τῆς ψυχῆς σου τὴν δύναμιν, καὶ νὰ παραδώτῃ
 τὴν κρίσιν εἰς τὴν ἐπεκύρωσιν τῆς ἐκκλησίας
 γενεᾶς. Εὐχαρίστηται Θεὸς καὶ σὺ, καὶ αἱ